

Hvordan når vi et øget forbrug af landets egne fødevareressourcer der er i prismæssig konkurrencesituation med importerede fødevarer. Vi kan ved at lægge en CO2 afgift på importerede fødevarer, og derved finde finansiering til et øget transporttilskud til hjemmeproducerede varer. Hvilke andre attraktive muligheder foreligger?

(Medlem af Inatsisartut Ane Hansen, Inuit Ataqatigiit)

Svarnotat

(Medlem af Naalakkersuisut for Fiskeri, Fangst og Landbrug)

Medlem af Inatsisartut Ane Hansen har fremsendt forslag til forespørgselsdebat om, hvordan vi når et øget forbrug af landets egne fødevareressourcer der er i prismæssig konkurrencesituation med importerede fødevarer. Forslagsstilleren peger på at en pålæggelse af en CO2 afgift på importerede fødevarer vil kunne finde midlerne til et eventuelt øget transporttilskud på hjemmeproducerede varer.

En CO2 afgift benyttes ud fra et rationale om at motivere en adfærdsændring i retning af at begrænse CO2 udledningen af hensyn til klimaet. Ud fra et klimasynspunkt bør det understreges, at det kræver nærmere undersøgelser at påvise, hvorvidt man opnår en CO2 reduktion og dermed en klimaeffekt ved at lægge en CO2 afgift på importerede fødevarer.

En CO2 afgift vil med stor sandsynlighed være i strid med WTO-reglerne om at behandle indenlandske og udenlandske varer ens med hensyn til bl.a. afgifter. Før indførelsen af en eventuel CO2 afgift på importerede fødevarer, kræver en definition af hvornår noget er en afgiftspligtig fødevarer. Udenlandske leverandører og grønlandske importører skal lære disse definitioner så de kan afgiftsangive korrekt. Derudover skal Skattestyrelsen rustes til at kontrollere området. En sådan model vil med andre ord være administrativt tung. En CO2-afgift på importerede fødevarer vil muligvis også kræve at samme CO2-afgift pålægges de lokale produkter.

En generel CO2 afgift på alle importerede fødevarer vil også ramme de varer, der ikke har et lokalt produceret modstykke i Grønland. Basisvarer som mælk, mel, gær, sukker, kaffe, frugt, babymad, m.m. vil stige i pris og ramme alle indkomstgrupper i hele landet med højere husstandsudgifter. Når prisen på en lokal vare fastsættes under hensyn til prisen på en lignende importeret vare, ville det også have en betydning for prisen på lokale kødprodukter, hvis prisen på importeret kød forhøjes.

I dag er det hovedsageligt enkelte grønsagsprodukter og lam, vi finder som importvarer, som også findes som lokalt producerede. Dertil kommer en meget begrænset hjemmemarkedsproduktion af kvægekød. Dog har vi i landet rensdyr- og moskusoksekød og fisk, der indirekte kan konkurrere med importerede kød- og fiskeprodukter. For at kunne opnå en konkurrencedygtighed på linje med importerede fødevarer, kræver det naturligvis at

mængderne og kvaliteten også svarer til det niveau importvarerne har og distributørerne og forbrugerne gerne vil have.

Produktion og forædling af lokale fødevarer er i dag en mulighed, der ikke udnyttes fuldt ud af det primære erhverv. De fleste fødevarerprodukter fra landbruget vil ikke kunne konkurrere med importerede varer, mængdemæssigt. Derimod kan havets og fjeldets fødevarerprodukter sagtens konkurrere uden afgiftsbelægning, ved at følge gældende 'Fjord/fjeld til bord' modus. Dette indebærer hygiejne-certificering af primærproducenter, indhandlingssteder, tilvirkningsindustrien og salgsledet for fødevarer. Dette vil kunne sikre at lokale fødevarerprodukter kan nå forbrugeren uden for mange led, der normalt er medvirkende til at produkterne bliver dyrere. Vi skal dog stadigvæk huske at ikke-industrielt producerede fødevarer generelt vil være dyrere end deres industrielt producerede modparter.

Produkternes vej til forbrugeren, både logistisk og hvor mange led der er i forsyningskæden, kan forkortes med at flere primærproducenter; dvs. fiskere, fangere og landmænd, får de nødvendige hygiejne-certificeringer gennem hygiejnekurser som Departementet for Fiskeri, Fangst og Landbrug gerne vil muliggøre og dette kan gøres i samarbejde med de lokale fisker- og fangerforeninger og INUILI.

Naalakkersuisut mener at udfordringerne med transport og fragt af lokalt producerede varer bør løses af transportvirksomheder i tæt koordination med primærerhvervet og produktionsvirksomhederne. Naalakkersuisut er vidende om transportaftaler som er indgået mellem en fiskerivirksomhed og transportvirksomhed uden involvering af transporttilskud.

Med disse ord vil jeg give ordet videre og håber på en konstruktiv debat i Inatsisartut.